

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **K. M.**, zastoupeného Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem v Hradci Králové, S. K. Neumanna 725, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2004, č. j. 28 Az 353/2003 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna Mgr. Anetě Bendové, advokátce se sídlem v Hradci Králové, S. K. Neumanna 725, **se nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 10. 4. 2003, č. j. OAM-256/VL-10-K01-2003, nebyl stěžovateli z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, který byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že došlo k pochybení správního orgánu tím, že tento porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 34 odst. 1 správního řádu.

Dále namítal, že zde není logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Odvolal se rovněž na čl. 43 a 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1992. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a tlumočníka do ruského jazyka.

Správní orgán podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém popřel oprávněnost této stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Odvolal se na stanovisko Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. A709/2001, dle kterého azyl není nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 22. 1. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 27. 2. 2003 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že přistihl při nevěře svoji manželku, fyzicky ji napadl, ona na něj podala trestní oznámení a od té doby má problémy s policií. V České republice žije od října roku 2002, v současnosti nemá kde bydlet, proto podal žádost o udělení azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednávání kasační stížnosti jednání.

S ohledem na fakt, že důvody, které ve své kasační stížnosti uvedl stěžovatel, lze subsumovat pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové neshledal. S ohledem na konstrukci stížních bodů, které jsou pouze obecným poukazem stěžovatele na některá ustanovení správního řádu, která byla dle jeho názoru porušena, aniž by upřesnil, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení daných skutečností

nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

K námitkám stěžovatele týkajícím se čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v Ženevě, společně s tvrzením stěžovatele o jeho ohrožení na životě, se Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nevyjádřil, a to pro jejich novost.

S ohledem na ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. shledal Nejvyšší správní soud jako nadbytečným požadavek stěžovatele na ustanovení tlumočníka, neboť s ohledem na ust. § 18 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), který se použije pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ve smyslu § 64 a § 120 s. ř. s., nebylo ve věci nařízeno jednání.

Za těchto okolností přezkoumal Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu v intencích ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovená advokátka však v dané věci neučinila žádný úkon právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se jí žádná odměna nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu